
**ГЕОРГИ МАРИНОВ • ТЪМНОЗЕЛЕНИЯТ
ЦВЯТ НА НОЩТА**

Издателска къща ЖАНЕТ 45
е носител на националните награди:

„Хр. Г. Данов“ – за българска художествена литература (2002)

„Бронзов лъв“ – за цялостен принос в издаването
на съвременна българска литература (2002)

„К. Константинов“ – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс
по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

© Георги Маринов, автор, 2007

© Христо Гочев, художествено оформление, 2007

© Издателска къща Жанет 45, 2007

ISBN 978-954-491-322-9

**ГЕОРГИ
МАРИНОВ**

**ТЪМНО —
ЗЕЛЕНИЯТ
ЦВЯТ НА
НОЩТА**
п о е з и я

В ЗОНАТА НА ПОЕЗИЯТА

Здрач, здрач, здрач – под прихлупеното материално небе.

Но ще дойде ден – о, за кой ли път ще дойде!
Макар че какво по-съдбовно за поезията от това –
сама да изтръгва признания от сърцето си.

Навярно другаде под луната е решението
с покриви като жълтици
и петлета по покривите,
които знаят накъде духа духът.

Е, да поздравим тая страна жадувана.

О!

Всички вие, дето се сражавате с безграничното –
в границите на своята зона.

МЕТАФИЗИКА НА НОСТАЛГИИТЕ

•

*На Кирил Ваклев, вече отвъд –
в мълчанието на метафизиката.*

Натрупаният опит е дим, мъглявина.
Но ето, там между звездите светлинка се движи.

– От спътник ли?
Или от нощни стъпки,
потърсили
твърдина срещу стихииите?

Сърдечност
срещу всепоглъщаща тъмнина.

•

Хубавото утро започва с врява на врабчета.
И от саксиите с мушката и дърветата.
А през дните летни – с оризова хартия,
зад която стаята мълчи и свети.

Хубавото утро и нататък...
Улиците с акациите,
училището,
рудниците
и навсякъде...
От бялото жужене на прашеца и пчелите,
от шума разплискан на лятото в реката –
до листото есенно от клоните на вятъра
и снега, зашепнал: „Не искам аз да спира!“

Гарване – и ти –
кацнал сред премръзналите зимни клечки
и загледан накъде съм тръгнал,
теглен от една шейничка...
В твоето око червено как потънах!

•

Излизам пак във хубавото утро
повикан от приятелски сигнал –
на грамофончетата, покачени на прозореца.
За да се доближа до способността
и на едно малко цвете
да обхване цялата къща.

В щастливите ни часове
къщата се изпълваше
и от едно крушево дърво,
щедро на плодове и сладост,
и пак от неговите клони
долитаха врабчетата
да съберат трохите
от нашата маса.

До тарабите троскотът се беше свил
от постоянното ни съмнение в него.

Всичко по-нататък е наслагване, наслагване
на днешното въображение върху някогашното.

•

Ала из разбърканата последователност на нещата
и пепел се сипе от епохата,
построена от следвоенни купони.
Пепел романтична и пепел окървавена,
с портрети
над манифестации и нагласени възторзи.
Пепел от изгорялото слънце над доменните пещи
и от високия комин на централата –
върху покривите, пейките и листата.
Пепел от разбиране и пепел от неразбиране,
от очертани граници и условни,
от папки с разбити съдби.
И пепел от наивното щастие
да понесем всякаква пепел...

•

Аз съм неуморен пешеходец, каза ти.
Пешеходец, който половин век не можа
да се научи правилно да ходи.

А примери ли нямаше?
Съветници ли нямаше!

Опитвах пак и пак,
дори да заобиколя себе си,
но това се оказа още по-трудно.
И хващах планината – под бягащата вис,
където всичко става по-леко,
пък и на камъните им е все едно
дали сме пешеходци, които не знаят как се ходи,
или продължаваме своята приказка
с мастила, направени от великденски бои,
за които никой не беше се досетил.

•

И това сме записали:
Заговорим ли за противоречивата истина,
ще ни ударят.
Но кой щеше да ни удари –
онези от портретите
или някой по-близо до нас,
от кварталното клубче.

Или може би някой вещ в печалните науки,
някой от учителите на човешкия род –
за сметка на изместеното време,
което не се оказа бъдеще.

Но коя ли епоха не е обвинена, не е сразена?

Между минало и настояще зовът е ненаситен.
И противоречив.

Всичко предстои.

•

Такъв е конкретният опит и обобщеният
на въобразеното в повече,
на вече отреченото.

И опитът на чистото страдание,
което младостта си търси.

Дори опитът на онази стена зелениясала –
до която не спираше никой –
да се превърне днес в стена на въздишките.

Едни чувства искат да бъдат забравени,
други чувства искат да възкръснат.
Като мостчетата между нас –
по които ще минат и безчувствените.

СЪДЪРЖАНИЕ

В зоната на поезията	5
Метафизика на носталгиите	
Натрупаният опит...	9
Хубавото утро...	10
Излизам пак...	11
Ала из разбърканата...	12
Аз съм неуморен...	13
И това сме записали...	14
Такъв е конкретният...	15
Но сега...	16
Между пепелта...	17
Композиция с Платон	18
О!	19
Според Песоа	20
На чаша кафе с художниците	21
Носителят на значенията	22
Към Брикетната фабрика	23
Изборът и след това	24
Въженият мост между	25
Семкаджията	27
Цветя и бръшляни	28
До оградата на разсадника	29
Мечта за къща	30

Венецианско огледало	31
Табленото легло	32
Пробуждане	33
Мартеницата	34
Няколко лета в Драганово	35
Вятър и звезди в тополите	36
Пътят	37
Тихите неща на Далчев	38
Славеите вече не пеят	39
Великден	40
Метаморфоза	41
Класически сюжет	42
Съществувам	44
Извън реториката	45
Мим	46
Навсякъде цивилизации	48
Възможен портрет на Вальехо	49
Протяжен ден	50
Възстановяване на една нежност	51
Отминалият ден	53
Преминаване в терци	54
Из „Геология на находищата“	
Едно неспиращо някога...	59
При първата...	60
...О, тези растителни...	61
Ала накъде...	62
Езера, скали...	63
А пиритното...	64

Георги Маринов
ТЪМНОЗЕЛЕНИЯТ ЦВЯТ НА НОЩТА
стихотворения

Българска
Първо издание

Художествено оформление: *Христо Гочев*
Коректор: *София Несторова*

Формат 60/84/16
Печатни коли 4.25

Предпечатна подготовка:
„Студио Стандарт“ ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс „Жанет 45“ – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел. 032/60 90 90

„Издателска къща Жанет 45“ ООД – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел./факс: 032/60 90 60

ISBN 978-954-491-322-9